

Sygn. akt I C 1160/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Chłopecka

Protokolant: protokolant sądowy Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy K.**

przeciwko (...) S.A. (...) z siedzibą w W.

z udziałem A. B. jako interwenienta ubocznego po stronie pozwanej

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej Vienna Insurance Group z siedzibą w W. na rzecz powoda Gminy K. kwotę 201.085,82 zł (dwieście jeden tysięcy osiemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 września 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej Vienna Insurance Group z siedzibą w W. na rzecz powoda Gminy K. kwotę 17.272 zł (siedemnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1160/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2015 r. powód Gmina K. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że pozwany (...) S.A. Vienna Insurance Group z siedzibą w W. ma zapłacić powodowi kwotę 201.085,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w wysokości 2 514,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, iż na dochodzoną przez niego kwotę 201.085,82 zł składa się kwota 199.728,76 zł tytułem gwarancji ubezpieczeniowej oraz skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od dnia 30 sierpnia 2015 r. do 29 września 2015 r. w kwocie 1.357,06 zł/pozew k.4-8/.

Postanowieniem z dnia 6 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie /postanowienie k. 9/.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 5 stycznia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, a także o zawiadomienie A. B. o toczącym się procesie oraz o wezwaniu go do wzięcia w nim udziału w charakterze przypożwanego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że powód nie żąda zapłaty wierzytelności objętej gwarancją, tj. z tytułu nienależytego wykonania umowy, tylko, że wywodzi on swoje uprawnienia z niewykonania zobowiązań z tytułu „rękojmi”/ „gwarancji jakości”, wskazując, że takiej ochrony

pozwany nigdy powodowi nie udzielił i nie zapłacono mu za taką odpowiedzialność składki /odpowiedź na pozew k. 54-59/.

W dniu 21 marca 2016 r. A. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)” zgłosił interwencję uboczną po stronie pozwanej /interwencja uboczna k.113-119/.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie /protokół rozprawy k. 199-200/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2014 r. w wyniku postępowania przetargowego pomiędzy Gminą K. (jako Inwestorem) a A. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...)” A. B. (jako Wykonawcą) zawarta została umowa nr (...), której przedmiotem były roboty budowlane o nazwie „budowa przydomowych biologicznych oczyszczalni ścieków na terenie Gminy K.”/ **dowód:** umowa k. 23-32/.

Zgodnie z paragrafem 15 ust. 2 Umowy jej należyte wykonanie zostało zabezpieczone Gwarancją Ubezpieczeniową Należytego Wykonania Kontraktu nr (...)z dnia 12 marca 2014 r., wystawioną przez pozwanego (...) S.A.(...)p. Pozwany udzielił powodowi nieodwołalnie i bezwarunkowo gwarancji zapłaty kwoty 665.762,56 zł, do zapłacenia których na rzecz Beneficjenta gwarancji (Powoda), Zobowiązany (Wykonawca) był zobowiązany z tytułu zapłaty kar umownych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy, w terminie 30 dni od dnia doręczenia do pozwanego pisemnego żądania zapłaty. Gwarancja ubezpieczeniowa była ważna w okresie od 13 marca 2014 r. do 30 lipca 2015 r. / **dowód:** gwarancja ubezpieczeniowa k.33/.

W dniu 28 lipca 2015 r. Gmina K., za pośrednictwem banku prowadzącego jej rachunek, wystąpiła do pozwanego z żądaniem wypłaty kwoty 199.728,76 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania żądania. Pismo to zostało doręczone pozwanemu 30 lipca 2015 r. W treści pisma wskazano, iż A. B. nienależycie wykonał umowę objętą gwarancją, oraz że nie dokonał zapłaty wymagalnych należności z tytułu kar umownych w związku z nienależytym wykonaniem umowy, pomimo skierowanego do niego pisemnego wezwania do zapłaty z 22 lipca 2015 r., określającego rodzaj uchybień i terminy ich usunięcia /**dowód:** pismo z załącznikami k-34-49/.

Pismem z 28 sierpnia 2015 r. pozwany odmówił wypłaty sumy gwarancyjnej wskazując, że umowa została należycie wykonana przez Zobowiązanego – (...)” A. B.. W treści pisma podniósł, iż o zasadności odmowy świadczy podpisany 11 grudnia 2014 r. bezusterkowy protokół zdawczo-odbiorczy, zaś wezwanie z 22 lipca 2015 r. skierowane do Zobowiązanego dotyczy kar umownych naliczonych w związku z nieusunięciem wad i usterek ujawnionych po podpisaniu protokołu zdawczo – odbiorczego w okresie gwarancji jakości. Dodał także, iż zdaniem pozwanego, powód nie spełnił warunków formalnych żądania wypłaty określonych w pkt 5 ppkt 3 gwarancji, zgodnie z którym żądanie wypłaty powinno dotyczyć wyłącznie wymagalnych należności powstałych w okresie ważności gwarancji, tj. należności wynikających z tytułu wymagalnych kar umownych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem ww. umowy / **dowód:** pismo k.48-49/.

Termin zapłaty kwoty 199.728,76 zł tytułem gwarancji ubezpieczeniowej upłynął 29 sierpnia 2015 r. Kwota ta nie została do chwili obecnej uiszczona przez pozwanego /okoliczność bezsporna/.

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy, które nie były przez strony kwestionowane.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić co następuje:

Spór między stronami powstał na bazie interpretacji umowy. Zdaniem Pozwanego Gwarancja Ubezpieczeniowa została udzielona tylko na okres wykonywania Umowy Objętej Gwarancją, tj. mogące w tym okresie powstać roszczenia z tytułu jej niewykonania bądź nienależytego wykonania. Zdaniem powoda zaś, Umowa została wykonana w całości i należycie, o czym ma świadczyć Protokół Końcowy Odbioru Robót, w którym nie stwierdzono usterek, jakość wykonanych robót określono jako dobrą i dokonano ostatecznego odbioru robót budowlanych. Ponadto wezwanie

do zapłaty dotyczyło naliczenia kar umownych, mających swoje źródło w przepisach dotyczących rękojmi za wady, a okres ten nie był objęty Umową Gwarancji.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód wywodzi swoje roszczenie z zawartej między stronami umowy gwarancji ubezpieczeniowej. Umowa gwarancji ma charakter zobowiązania abstrakcyjnego, w związku z czym żadna ze stron takiej umowy nie może podnosić zarzutów dotyczących nieważności *causy* lub jej odpadnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. IV CSK 683/13).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przyjmuje się, że: umowa gwarancji bankowej opatrzona klauzulami "nieodwołalnie i bezwarunkowo" oraz "na pierwsze żądanie" (...) jest umową samodzielną, nieakcesoryjną i ponadto abstrakcyjną. Umowa gwarancji bankowej opatrzona powyższymi klauzulami kreuje - odmiennie od innych rodzajów gwarancji - abstrakcyjne zobowiązanie banku wobec beneficjenta, niezależnie od stosunków wewnętrznych łączących bank z dłużnikiem oraz dłużnika z wierzycielem. Bank nie może przeciwstawić wierzycielowi (beneficjentowi) zarzutów ze stosunku podstawowego. W stosunku wewnętrznym bank nie jest zobligowany, a w stosunku gwarancyjnym - nawet upoważniony, do badania merytorycznej zasadności zgłoszonego roszczenia przez beneficjenta gwarancji. (Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 16 kwietnia 1993 r., sygn. III CZP 16/93).

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym: Zastrzeżenie w umowie gwarancji ubezpieczeniowej, że beneficjent powinien w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do zobowiązanego, wskazać ustaloną w umowie przyczynę, z powodu której wzywa gwaranta do spełnienia gwarantowanego świadczenia, nie oznacza, że ciąży na nim obowiązek wykazania, iż przyczyna ta rzeczywiście wystąpiła. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. IV CSK 683/13).

W niniejszym postępowaniu powód dowiódł, że spełnił przesłanki do wypłaty sumy przewidzianej w umowie gwarancji. Pozwany nie był uprawniony do dokonywania oceny treści wezwania ani do wprowadzania dodatkowych warunków, od których zależała wymagalność zobowiązania pozwanego, albowiem przesłanki formalne wynikające z zawartej umowy gwarancji zostały spełnione.

Powód w odpowiednim terminie wystąpił z pisemnym żądaniem wypłaty, w którym oświadczył, że Wykonawca nienależycie wykonał umowę objętą gwarancją, i że pomimo skierowanego do niego pisemnego wezwania do zapłaty nie dokonał zapłaty wymagalnych należności z tytułu kar umownych w związku z nienależytym wykonaniem umowy. Takie oświadczenie, zgodnie z pkt 4 umowy gwarancji, było wystarczającą przesłanką do wypłaty sumy przewidzianej w umowie gwarancji i gwarant powinien tę umowę zrealizować bez dokonywania dodatkowej oceny charakteru zgłoszonych roszczeń. Powód przedłożył pozwanemu wezwanie Wykonawcy do zapłaty potwierdzone notarialnie za zgodność z oryginałem wraz z dowodem nadania. Żądanie wypłaty gwarancji ubezpieczeniowej zostało doręczone pozwanemu za pośrednictwem banku prowadzącego rachunek bankowy powoda, który potwierdził, że podpisy złożone na żądaniu wypłaty należą do osób uprawnionych do zaciągania zobowiązań majątkowych w imieniu powoda. Wszystkie wymogi formalne zostały spełnione, w związku z czym pozwany był zobowiązany do spełnienia świadczenia.

Sąd nie podzielił zarzutu Pozwanego, jakoby Powód żądając zapłaty sumy gwarancyjnej nadużył prawa podmiotowego. Jak się przyjmuje w orzecznictwie: powołanie się na tę przesłankę jest dopuszczalne wyjątkowo. Szerokie bowiem jej stosowanie prowadzić by mogło do zanegowania sensu całej konstrukcji prawnej gwarancji ubezpieczeniowej. Najczęściej chodzi w tym kontekście o przesłankę wykorzystywania przez gwarantariusza uprawnień wynikających z gwarancji w sposób w sposób ewidentnie sprzeczny jej celem. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. IV CSK 683/13). W ocenie Sądu taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu.

Uwzględniając zatem, iż powód jest stroną wygrywającą w tym procesie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.272 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Na tą kwotę składa się opłata od pozwu w wysokości 10.055 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7200zł (§ 7 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; Dz.U. 2013.490 tj.).

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.